

EL MEU FILL NO VOL MARXAR DEL PARC I EM FA REBEQUERIES (28-5-2014)

Els nens fan la pataleta quan senten que el seu desig està contraposat al dels seus pares o cuidadors. Senten que no tenen cap possibilitat de complir-lo i reaccionen a aquesta frustració de manera visceral. Aquesta reacció no passa pel pensament, no és una estratègia, és senzillament una resposta a la situació no desitjada.

Remarco això perquè sovint ens capfiquem a fer entendre al nen la situació i ens empipem («és que no en tens mai prou!»), i ens deixem endur pel nostre sentiment de ràbia i d'impotència, per la por a no dominar-ho. Acceptem així una mena de lluita amb el nostre fill i no hi guanyarà ningú. Davant d'això, és necessari connectar amb el sentiment que ho ha provocat, amb missatges com ara: «és normal que t'enfadis, és molt difícil marxar d'un lloc on t'ho estàs passant bé, però...», és a dir, traduir el llenguatge emocional que hi ha darrera l'expressió del nen. Hem de posar paraules al que està sentint el nostre fill.

En aquest llenguatge emocional, el nen expressa que no pot sostenir ni entendre el que li està passant i ho treu a l'exterior amb la confiança que l'adult se'n farà càrrec. No es tracta de ser més tou, podem mantenir-nos fermes en la nostra decisió (segur que marxarem del parc) i, alhora, connectar amb el sentiment del nostre fill, per tal que no se senti jutjat pel que és («ets un ploramiques, un desobedient...»), sinó acompanyat en el que li està passant malgrat no vegi complert el seu desig.

HEM DE CONNECTAR AMB EL SENTIMENT DEL NEN PER TAL QUE NO SE SENTI JUTJAT, SINÓ ACOMPANYAT